

въ 550 г. единъ дѣятеленъ главатарь въ лице на *Іаковъ-Барадай*, отъ когото и пріяхъ име *Іаковити*, и распространихъ ся въ Арменіи до Египеть и Абиссиніи, и още доста многочисленно ся намѣрвать въ тѣзи земы.

Пелагійсъ, единъ монахъ отъ Англіи учае, че иѣма пьрвороденъ грѣхъ и отъ Адама наслѣдванно извращаніе на челоувѣческо-то естество, нѣ че всякой челоувѣкъ умира по причинѣ на собствении си грѣхъ, и че всякой челоувѣкъ има достаточни силъ, да желае добро и да го прави. Негово-то ученіе было е отхвърлено отъ нѣколко собора, нѣ при всичко това намѣри доста послѣдователи, особенно въ умягчанныи си видъ (полупелагіанизмъ).

За таквызи лъжеучители, кои-то произлѣзохъ отъ църквѣ-тъ и кои-то добыхъ малко или голѣмо число привърженици, можеше още да ся говори много, нѣ поменжты-тѣ можътъ да стигать. Нищо ново не ся случява подъ слънце-то; и онова кое-то може бы днесъ, ся обявлява като нова мъдрость, и ся прѣпоржчва на Христіаны-тѣ, то, може въ сщцѣ-тъ формѣ вече е сществува-ло въ вѣтхо вѣме, и безуиѣшно ся трудене да добые достоинство въ църквѣ-тъ. Иъ и това е истинно, че и истинни-тѣ христіани въ онези вѣкове чрѣзъ постоянни-тъ си борбѣ съ всякакви възможны лъжеученія, бѣхъ многократно прѣпятствуванни безпрѣдразядно да вникватъ въ пълни-тъ истини на Св. Писаніе и че тукъ-тамъ въ